

da det er naturligt, at et Overflag nu og da kan blive overfledet, — saalænge det ærede Medlem ikke fremkommer med endel Exempler paa, at jo større Forsikring man har givet om Nødtagtheden, desto større Overstridelse har der fundet Sted ved de militære Overflag, maa jeg sige, at det er en løs Bestyldning, han fremkom med, og ikke Andet. Jeg tror nu ogsaa i det Hele taget, at den Maade, hvorpaa det ærede Medlem faae Paragraferne, var i ethvert Tilfælde noget ensidig. Jeg skal saaledes fremhæve, at naar han mente med Hensyn til § 3, at Krigsministeren derefter vilde uden videre kunne overtage Eiendommene til den Pris, de havde kostet Kommunerne, kan dette jo dog ikke være Tilfældet. Der staar nemlig: "Staten er til enhver Tid berettiget til at fordrø sig overdraget til Eiendom de foran omhandlede Anlæg eller selvstændige Dele af disse mod at betale Kommunen, hvad Tilveiebringelsen har kostet". Ja, det er Staten berettiget til; men Krigsministeren har formodentlig ikke lyst til at betale de Penge af sin egen Lomme, og naar han vil betale en Kommune en saadan Sum, ser jeg altsaa ikke Andet, end at han maa have Rigsdagens Bevilling dertil. Da det ærede Medlem, idet han omtalte de andre Paragrafer, var saa overordentlig ilde berørt ved al den Gunst, der blev vist Kommunerne, kunde han til Gjengjæld maaske være lidt glad over, at der i denne Paragraf ogsaa blev vist Staten nogen Gunst. Det ærede Medlem satte ogsaa en Mellemsetning ind i § 2, som jeg ikke kan finde der, nemlig, hvor der er Tale om det Tilfælde, at en Garnisonsstyrke har været bortkommanderet paa længere Tid end 2 Maaneder; han mente, at det kunde være en hvilken som helst Tid, naar det blot var en større Del af Styrken, men saaledes kan jeg dog ikke læse Paragrafen. Meningen med Paragrafen maa efter min Overbevisning være den, at, naar Garnisonsstyrken eller ialtfald en større Del deraf har været bortkommanderet paa længere Tid end 2 Maaneder, skal der gives Godtgjørelse; men Tidbestemmelsen, længere end to Maaneder, er en absolut Betingelse derfor. Er dette imidlertid ikke tilstrækkelig tydelig fremsat, skal jeg med Fornøielse modtage en Redaktionsændring herpaa, men jeg kan ikke se, at det kan læses paa anden Maade. At forstaa det saaledes, at der skal gives Godtgjørelse, naar hele Garnisonsstyrken har været bortkommanderet paa længere Tid end 2 Maaneder eller en Del af den paa kortere Tid end 2 Maaneder, vil dog ikke være ganske rigtigt. Det ærede Medlem havde meget imod den Maade, hvorpaa Afdragene skulde finde Sted, og jeg vil for mit Bedkommende sige, at jeg synes heller ikke særdeles godt om den Maade, hvorpaa det trækker Hundrede Aar ud. Jeg har arvet denne Bestemmelse, kan jeg sige, men i og for sig finder jeg, at den anden Amortisationsmaade, der er givet, hvorved Forrentningen og Afdragene ste ialt med $4\frac{1}{2}$ pCt. af

den oprindelige Kapital, er den rimeligere Afbetalingsmaade og i og for sig ogsaa meget lempelig. Hvad der er det Sæmpeligste, kan man naturligtvis ikke sige, thi det er slet ikke sagt, at det er det absolut Sæmpeligste at udsætte det i længere Tid, da der naturligvis saa i Birkeligheden betales saa mange flere Penge. At der kan være Mangler ved dette Lovforslag, vil jeg naturligvis villig indrømme, men det er min Overbevisning, at saavel Staten som Kommunerne og navnlig vore Soldater kunne være overordentlig vel tjente med dets Vedtagelse.

Thomsen: Jeg vil just ikke sige, at det var nogen overordentlig venlig Modtagelse, som det Lovforslag, der idag foreligger til Forhandling, fik i det humoristiske Foredrag, hvormed det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) begyndte Forhandlingerne. Det undrede mig, da det ærede Medlem jo selv udtalte, at Lovforslaget kun er en Opfyldelse af en Paragraf i Lovloven af 1867, som bestemmer, at Garnisonsstederne skulle fastsættes ved Lov, og det undrede mig saameget mere, som jeg har de Forhandlinger i klar Erindring, der før have fundet Sted her i Salen, og hvor det ærede Medlem netop var en meget ivrig Talsmand for den Løse, at et Forslag, der fastsatte Garnisonsstederne og de nærmere Regler for Garnisonsforholdenes Ordning, maatte blive indbragt her i Salen. Jeg kan godt forstaa, at han kan have Noget imod Lovforslaget, naar han betragter det saaledes, som han gjorde, at der derved gives Absolution ikke blot for alle de Synder, der ere begaaede af Krigsbestyrelsen, men ogsaa for alle de Synder, som Krigsbestyrelsen kunde faae i Sinde at begaa, naar han betragtede det som en Approbation fra Rigsdagens Side paa Overenskomster, der i sin Tid vare afsluttede af Administrationen imod Folkethingets Billie. Dette er imidlertid efter min Opfattelse en fuldstændig Feiltagelse. Det er ikke mig bekendt, at der paa dette Punkt tidligere er begaaet nogen Synd fra Administrationens Side, ligesom jeg ingen Formodning har om, at Synder i saadan Retning skulde paatænkes af den høitærede Krigsminister, og efter min Opfattelse er det endnu mindre sandt, at der i sin Tid er blevet vedtaget Overenskomster administrativt imod Folkethingets Billie. Ivertimod, hvad der er slet, er slet i Genhold til den bestaaende Lovgivning, og forsaavidt der ikke har været fulde Lovgivningsbestemmelser, er Rigsdagens Frihed fuldstændig bleven godkendt. Forholdet er jo det, at efter den gjældende Indkvarteringslov skulde Kommunerne foretage visse Foranstaltninger til Gunst for Garnisonerne, imod derfor at faae delvis Godtgjørelse; dette gjælder t. Ex. om Tilveiebringelse af Kvarterer. Der gives dernæst andre Foranstaltninger, som Kommunerne skulde træffe, men for hvilke der efter Loven tilkommer dem